

Arrest

nr. 236 225 van 29 mei 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juni 2019 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar feitelijke Nederlandse partner.

Op 11 december 2019 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.06.2019 werd ingediend door:

Naam: E. K.

Voorna(a)m(en): L.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1981

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 28.06.2019 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde G. S. S., geboren op [...]1960, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende documenten worden voorgelegd om de aangehaalde relatie te bewijzen:

- *ongedateerde verklaringen op eer vanwege derden: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet afdoende werd gestaafd, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *Ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.*
- *Foto's via Whatsapp vanaf maart 2019. Echter, deze zijn te recent.*
- *screenshots WhatsApp-gesprekken tussen betrokkene en referentiepersoon (februari 2018)*
- *bewijzen betalingen vanwege de referentiepersoon aan Telenet, ZNA Sint Erasmus en ZNA (referentie: L. E. K.), 'Peter' (referentipe: huur), Electrabel*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert februari 2018. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat de contacten tussen betrokkene en de referentiepersoon verder gaan dan een loutere vriendschapsrelatie, en dat ze een feitelijke partnerrelatie met een duurzaam karakter onderhouden met de intentie een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een

bepaalde periode voor de aankomst van de referentiepersoon in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden (de referentiepersoon vestigde zich in België op 11.04.2018; uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene al jarenlang in België verblijft), of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 05.06.2018 officieel werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een aangetoonde medische problematiek in hoofde van betrokkene. Wat betreft het gezinsleven van betrokkene dient te worden opgemerkt dat op basis van het geheel van de beschikbare gegevens het duurzame karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap niet afdoende werd aangetoond. Het bevel om het grondgebied te verlaten is een logisch gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om hun contacten elders dan in België voort te zetten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het "unierecht".

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).
De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de partner van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als feitelijke partner van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekster haar aanvraag steunde, luidt als volgt:[...]

Artikel 47/3, §1 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt: [...]

6.

Verzoekster is, zoals hierboven aangehaald, de feitelijke partner van meneer G. S. S., die de Nederlandse nationaliteit heeft en op legale wijze in België verblijft.

Op 28.06.2019 vroeg verzoekster de gezinshereniging aan met haar partner, de referentiepersoon, op voornoemde basis (artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de duurzame relatie tussen de partner onvoldoende wordt bewezen en dat van verzoekster kan worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Verwerende partij concludeert aldus dat niet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk voldoende bewijsstukken voorlegde.

Nochtans beschrijft noch artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, noch artikel 47/3, §1, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet welke bewijzen van de relatie er precies dienen te worden voorgelegd. Verzoekster verwijst in dit opzicht nogmaals naar artikel 47/3 Vreemdelingenwet letterlijk:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. ”

De bewijsvoering is met andere woorden vrij.

Verwerende partij schendt bijgevolg haar motiveringverplichting door louter te stellen dat verzoekster de relatie onvoldoende bewijst en dat zij meer overtuigende stukken zou moeten kunnen voorleggen, zonder dat de wet dit vereist en zonder te specificeren welke stukken verzoekster dan nog zou moeten kunnen voorleggen.

Verwerende partij voegt aldus een voorwaarde toe die niet bij wet wordt voorzien.

Zoals hierboven gesteld moet elke administratieve beslissing nochtans afdoende worden gemotiveerd. Dit is slechts het geval wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheden van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Dit is allerminst het geval.

Verzoekster heeft nochtans wel degelijk de nodige stukken overgemaakt, dewelke haar duurzame affectieve partnerrelatie met de referentiepersoon bewijzen.

Vooreerst heeft verzoekster tal van foto's bijgebracht (STUK 3). Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat deze foto's ongedateerd zijn, doch uit de achtergrond, kledij, omstandigheden, ... blijkt zeer duidelijk dat deze foto's verschillende momenten betreffen en dus betrekking hebben op een ruime periode.

Daarnaast werd er ook bewijs van communicatie tussen de partners voorgelegd (STUK 4). Hierover ontbreekt elke motivering in de bestreden beslissing, wat wijst op een aanvaarding van dit bewijsstuk.

Er werden ook getuigenverklaringen voorgelegd (STUK 5). Deze getuigen bevestigen stuk voor stuk de oprechte duurzame relatie van verzoekster en haar partner.

Daarnaast werden betaalbewijzen van allerlei vaste kosten van het koppel, alsook betaalbewijzen van ziekenhuisfactoren van verzoekster voorgelegd (STUK 6), waaruit tevens hun duurzame partnerrelatie mag blijven. Ook hierover ontbreekt elke motivering in de bestreden beslissing, waaruit de aanvaarding ervan kan worden begrepen.

Tot slot is er de samenwoning van de partners.

Verzoekster en haar partner wonen intussen reeds geruime tijd samen in een appartement dat zij tezamen huren. De huurovereenkomst werd dan ook op beider hun namen afgesloten. De betaling van de huur gebeurt maandelijks door de referentiepersoon, wat mag blijken uit de hierboven besproken betalingsbewijzen.

Uit al deze stukken mag bijgevolg blijken dat verzoekster wel degelijk op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij en de referentiepersoon een duurzame partnerrelatie onderhouden.

Ondanks al deze overtuigende bewijsstukken is verwerende partij op onbegrijpelijke wijze tot de conclusie gekomen dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij met de referentiepersoon een duurzame partnerrelatie onderhoudt en dit ondanks het feit dat verwerende partij in de beslissing erkent dat partijen elkaar zeker kennen sedert februari 2018!

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze gemotiveerd door zich te beperken tot een gestandaardiseerde motivering, waarbij de aparte stukken amper worden besproken.

Verwerende partij heeft bijgevolg haar motiveringsverplichting geschonden, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, maar tevens haar zorgvuldigheidsverplichting, door de bestreden beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en niet te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest

nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier, en uit alle stukken duidelijk blijkt dat verzoekster op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt met de referentiepersoon, en dus wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

7.

De aanvraag van verzoekster dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. 1-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoekster evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoekster. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknut.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 iuncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De partnerrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon werd immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen!

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar partner, waarmee zij een affectieve en duurzame liefdesrelatie mee onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 2 oktober 2019, arrest nr. 227 010 - STUK 7):

“De Raad stelt vast dat wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij er op wijst dat dit bevel niet af doende gemotiveerd is nu niet blijkt waarom haar een bevel wordt gegeven.

De wetgever heeft in artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden. De verzoekende partij moet worden bijgetreden dat een dergelijke motivering niet kan worden ontwaard in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het geen aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht kan niet worden teruggebracht naar één van de omstandigheden waarin overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven. Waar verwezen wordt naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, blijkt hieruit enkel dat “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, zodat ook na de verwijzing naar deze bepaling niet kan worden vastgesteld aan de hand van welke precieze omstandigheid het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht valt immers niet gelijk te stellen met een verwijderingsmaatregel, die overeenkomstig artikel 8 van de Vreemdelingenwet, een eigen motivering dient te bevatten die losstaat van de motivering van de

beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.062). Het feit dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie, volstaat op zich niet als motivering waarom er in casu eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.”

Het middel is dan ook gegrond.”

Verzoekster voert in het eerste middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster acht de beslissing eveneens niet afdoende gemotiveerd en voert de schending aan van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Verzoekster stelt dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en dat deze nationale bepaling correct moet worden toegepast. Verzoekster citeert de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en stelt dat deze artikelen niet beschrijven welke bewijzen van de relatie er precies moeten voorgelegd worden. Volgens artikel 47/3 mag het duurzaam karakter van de relatie met elk passend middel bewezen worden. De bewijsvoering is dus vrij. Verzoekster acht de motivering niet afdoende door louter te stellen dat zij haar relatie onvoldoende bewijst en meer overtuigende stukken zou moeten kunnen voorleggen. Verzoekster wijst op de talrijke stukken die ze heeft voorgelegd en onder meer op het bewijs van communicatie waarover elke motivering in de bestreden beslissing ontbreekt. Ze stipt eveneens aan dat er betaalbewijzen werden voorgelegd van allerlei vaste kosten van het koppel evenals betaalbewijzen van ziekenhuisfacturen waaruit volgens haar de duurzame partnerrelatie mag blijken. Ook over de betaalbewijzen ontbreekt volgens verzoekster elke motivering. Verzoekster benadrukt dat de gemachtigde erkent dat ze elkaar reeds sedert februari 2018 kennen. Tot slot zet verzoekster uiteen dat ze de zorgvuldigheidsplicht ook geschonden acht omdat de gemachtigde met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en het afdoende karakter van de motivering gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°.”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit deze wetsbepalingen blijkt dus dat verzoekster het duurzaam karakter van haar relatie met de referentiepersoon moet bewijzen, dat zij dat met elk passend middel mag bewijzen en dat de gemachtigde hierbij rekening houdt met de intensiteit, duur en stabiele aard van de band tussen de partners. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de contacten tussen verzoekster en de referentiepersoon verder gaan dan een loutere vriendschapsrelatie en dat de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende is bewezen.

Uit het administratief dossier en eveneens uit de opsomming in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster onder meer screenshots van WhatsApp-gesprekken heeft voorgelegd tussen haar en de referentiepersoon die teruggaan tot februari 2018. Daarnaast heeft verzoekster ook bewijzen voorgelegd van betalingen vanwege de referentiepersoon aan Telenet, met betrekking tot de huur, aan Electrabel en aan het ZNA Sint-Erasmus met als referentie de naam van verzoekster.

De Raad moet met verzoekster vaststellen dat die stukken weliswaar voorkomen in het rijtje “volgende documenten worden voorgelegd om de aangehaalde relatie te bewijzen” doch dat -anders dan wat betreft de andere voorgelegde stukken- deze niet worden beoordeeld. Over de ongedateerde verklaringen op een vanwege derden, de ongedateerde foto's en de foto's via Whatsapp vanaf maart 2019 is duidelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde deze stukken niet weerhoudt om het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen. De Raad kan evenwel niet opmaken uit de motivering waarom de screenshots met Whatsapp-gesprekken tussen verzoekster en de referentiepersoon die teruggaan tot februari 2018 niet zouden kunnen wijzen op een duurzame relatie of waarom de bewijzen van de betalingen van de referentiepersoon voor de gezamenlijke kosten evenals voor ziekenhuisfacturen van verzoekster niet zouden kunnen wijzen op een duurzame relatie. Zoals verzoekster aanstipt, erkent de gemachtigde dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen sedert februari 2018. Het is dan ook onduidelijk waarom de gemachtigde onder meer motiveert dat uit de beschikbare gegevens niet kan vastgesteld worden wanneer betrokkenen elkaar hebben leren kennen. Omwille van deze erkenning dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen sedert februari 2018 is het eveneens onduidelijk waarom de gemachtigde stelt dat niet blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de referentiepersoon in België, waarbij de gemachtigde de vestiging van de referentiepersoon situeert op 11 april 2018, reeds contact onderhielden. Het kwam de gemachtigde toe de screenshots van de WhatsApp-gesprekken en de bewijzen van de betalingen van de referentiepersoon op zorgvuldige wijze in de beoordeling te betrekken en dienaangaande op afdoende wijze te motiveren. Dit is in casu niet het geval, zoals verzoekster terecht aanstipt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekster geen belang heeft bij de kritiek nopens de formele motiveringsplicht aangezien zij kennis blijkt te hebben van de motieven. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent echter niet dat verzoekster geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoekster aldus de motieven, dan nog kan zij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verder benadrukt verweerder dat de bewijslast bij de aanvrager ligt en dat de vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. De Raad volgt dit standpunt evenals de stelling van verweerder dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de gemachtigde

om een herbeoordeling van de voorgelegde stukken te maken doch is van oordeel dat de bevoegde administratieve overheid daarbij wel gehouden is tot een zorgvuldig in overweging nemen van alle stukken die verzoekster dienaangaande heeft voorgelegd en hierover op afdoende wijze dient te motiveren.

Verweerder stelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde op gedegen wijze rekening is gehouden met alle door verzoekster bijgebrachte stavingsstukken. De Raad volgt dit standpunt om de supra uiteengezette redenen niet. Verweerder poneert in de nota dat in weerwil van hetgeen verzoekster tracht voor te houden, de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de overgemaakte WhatsApp-gesprekken. Hij vervolgt dat de gemachtigde "dienaangaande" motiveert dat de foto's die via Whats-App werden overgemaakt dateren vanaf maart 2019, zodat zij te recent zijn teneinde aannemelijk te maken dat de relatie tussen verzoekster en de referentiepersoon een duurzaam karakter heeft. Die motieven hebben evenwel betrekking op de recente foto's en niet op de screenshots van de WhatsApp-gesprekken tussen verzoekster en de referentiepersoon van februari 2018. Vervolgens poneert verweerder in de nota "terwijl ook de screenshots van de WhatsApp-gesprekken een affectieve en duurzame relatie niet aannemelijk maakt". Deze a posteriori-motieven leest de Raad evenwel niet in de beslissing zelf. Wat betreft de overgemaakte betaalbewijzen stelt verweerder in de nota dat uit de motieven zou blijken dat de gemachtigde ook hiermee rekening hield, evenals met het feit dat verzoekster sedert 5 juni 2018 officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon. Hij stelt dat "dienaangaande" de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat een gezamenlijke verblijfplaats op zich geen afdoende bewijs is van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter. Deze motieven hebben blijkens de beslissing evenwel duidelijk enkel betrekking op de gezamenlijke verblijfplaats en kunnen niet voorgesteld worden als motieven die betrekking hebben op de betaalbewijzen van de referentiepersoon onder meer aangaande de ziekenhuisfacturen van verzoekster. De Raad volgt dan ook niet de conclusie van verweerder in de nota dat de gemachtigde na studie van "alle overgemaakte stukken" tot de conclusie is gekomen dat er niet afdoende bewezen is dat verzoekster en de referentiepersoon een feitelijke partnerrelatie onderhouden met de intentie een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Dit geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd (RvV algemene vergadering 19 december 2013, nr. 115 993).

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES